

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΛΕΙΑΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

74 /2016

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΛΕΙΑΣ

Αποτελούμενο από τη δικαστή Βασιλική Μουργκόγια, Πρωτοδίκη, η οποία ορίστηκε από την Πρόεδρο του Πρωτοδικείου Ηλείας.

Συνεδρίασε δημόσια, στο ακροατήριό του, την 14^η-09-2016, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αιτούσας: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «GEA – GRAMMO, ERATΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών – εκτελεστών καλλιτεχνών», με το διακριτικό τίτλο «GEA- GRAMMO, ERATO, APOLLON» που εδρεύει στο Δήμο Φιλοθέης Αττικής, Λ. Μεσογείων αριθμός 231 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίου δικηγόρου της, Σπυριδούλας Πολύζου, δικηγόρου Αγρινίου.

Των καθ' ων η αίτηση: 1. _____ στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει η καφετέρια με το διακριτικό τίτλο _____ που βρίσκεται στον _____, επί της οδού _____ ο οποίος δεν εμφανίστηκε στο ακροατήριο ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο 2.

στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το ψητοπωλείο

με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στον επί της οδού ο οποίος δεν εμφανίστηκε στο ακροατήριο ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο 3. του στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει η καφετέρια με το διακριτικό τίτλο που εδρεύει στον επί της οδού η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίου δικηγόρου της Αμαλίας Αγγελοπούλου και 4. στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει η ταβέρνα με διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στον ο οποίος δεν εμφανίστηκε στο ακροατήριο, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο.

Η αιτούσα ζητά να γίνει δεκτή η από 18-12-2015 αίτησή της, που κατατέθηκε στο Δικαστήριο, με αριθμό 291/23-12-2015, προσδιορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 27^{ης} -1-2016 και μετά από αναβολές, για τη σημερινή δικάσιμο και γράφτηκε στο έκθεμα.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρουν στα έγγραφα σημειώματά τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τα άρθρα 294 εδάφιο α', 295 § 1 και 297 ΚΠολΔ, ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αγωγής, χωρίς τη συναίνεση του εναγομένου πριν αυτός προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης, η παραίτηση δε αυτή γίνεται ή με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο, που επιδίδεται στον αντίδικο του παραιτουμένου και έχει ως αποτέλεσμα ότι η αγωγή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε. Τα άρθρα 294 επ. ΚΠολΔ εφαρμόζονται αναλογικά και στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθώς δεν υπάρχει ειδική διάταξη που να ρυθμίζει αλλιώς το θέμα αυτό (Β. Βαθρακοκοίλη, ΚΠολΔ, άρθρο 294, σελ. 343, σημ. 27 με παραπομπή σε σχετική νομολογία). Στην προκειμένη περίπτωση, η αιτούσα, με δήλωση της πληρεξουσίου δικηγόρου της, που έγινε στο ακροατήριο, πριν από τη συζήτηση της υπό κρίση αίτησης, παραιτήθηκε από το δικόγραφο αυτής, όσον αφορά τους πρώτο, δεύτερο και τέταρτο των καθ' ων. Η παραίτηση αυτή, έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου (άρθρα 294 εδάφιο α' και 297 ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα λαμβανόμενα, στην παραπάνω νομική σκέψη και συνεπώς ως προς αυτούς η δίκη καταργείται (άρθρο 295 παρ. 1 εδάφιο α' ΚΠολΔ).

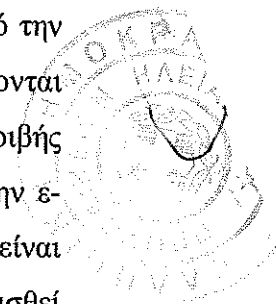
Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου, που περιλαμβάνει τα άρθρα 46 έως 53 του ν. 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», καθιερώθηκε η προστασία των συγγενικών προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή έχουν κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν βεβαίως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 § 1, 47 § 1 και 48 § 1 του ίδιου νόμου, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες, που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών, χρήζουν προστασίας, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η δε προστασία αυτή θεμελιώνεται στη διάταξη του άρθρου 49 του ως άνω νόμου (ΕφΘεσ 259/2010, ΕφΘεσ 2178/2008 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Με το εν λόγω άρθρο, καθιερώνεται ανεκχώρητο ενοχικό δικαίωμα εύλογης και ενιαίας αμοιβής, υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων (φωνογραφημάτων), με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης του δικαιώματος αυτού, στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και μετά την τροποποίηση του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 με το άρθρο 46 §1 του ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α 219/23-12-2010), με την οποία προστέθηκαν στο εν λόγω άρθρο οι §§ 6 και 7, οι οποίες προβλέπουν τη δημιουργία ενός ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που θα εκπροσωπεί όλους τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων. Ρητά δε, ορίζεται, ότι ο εν λόγω ενιαίος οργανισμός, υπό τον όρο της έγκρισής του από το αρμόδιο Υπουργείο, σύμφωνα με το άρθρο 54 του ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος, και δη κατ' αποκλειστικότητα, να διαπραγματεύεται και να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής με τους χρήστες και να διεκδικεί δικαστικώς ή εξωδίκως την καταβολή αυτής και να εισπράττει αυτήν. Συγκεκριμένα, στη διάταξη του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του ν. 3057/2002 (ΦΕΚ Α 239/10-10-2002) και

τροποποιήθηκε εκ νέου με το άρθρο 46 του Ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α 219/23-12-2010] και υπό τον τίτλο «Δικαίωμα εύλογης αμοιβής» ορίζονται τα εξής: «§ 1. Όταν υλικός φορέας ήχου (ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων... § 2. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από την πρώτη παράγραφο του παρόντος άρθρου, είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. § 3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές, κατανέμονται εξ ημισείας, μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών, γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. § 6. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παραγράφους 1, 2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού, αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του, είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων.

3^ο φύλλο της υπ' αριθμ. ...~~7~~/~~4~~.../2016 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας
(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

Οριστικά περί της αμοιβής, αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο, ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Για τη χορήγηση της έγκρισης λειτουργίας, στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση, εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993. §7. Εκκρεμείς δίκες κατά την ίδρυση του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συνεχίζονται από τους αρχικούς διαδίκους έως την αμετάκλητη περάτωσή τους». Από τις ανωτέρω διατάξεις, του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 46 του ν. 3905/2010, προκύπτει ότι η αμοιβή που καθιερώνεται με το ανωτέρω άρθρο, είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων, με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών – εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων, είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι πλέον – ήτοι μετά την τροποποίηση του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, με το άρθρο 46 του ν. 3905/2010 – και εφόσον λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στην § 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής και μάλιστα να αναθέτουν, κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Έτσι, ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που λειτουργεί κατά τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζει κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτεί από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο (άρθρο 56§ 3 ν. 2121/1993). Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 § 1β', 58 και 32 § 1 του ν.

2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά, περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο, ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης (βλ. ΕφΘεσ 843/2010 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 701/2003 ΠειρΝομ 2003.423 που αφορούν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης). Από την ανάγνωση των παραπάνω διατάξεων, προκύπτει ότι ο νόμος, ενώ προβλέπει την υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς των υλικών φορέων, δεν προχωρεί και στον καθορισμό του ύψους της αμοιβής αυτής. Προβλέπει, ωστόσο, ότι σε περίπτωση διαφωνίας ανάμεσα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και στους χρήστες, για τον προσωρινό καθορισμό της εύλογης αυτής αμοιβής, αρμόδιο είναι το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Έτσι, με τη διάταξη του άρθρου 49 § 6 εδ. ε' του ν. 2121/1993, όπως η § 6 προστέθηκε με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010, προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επίλυσης της διαφωνίας, μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Προς αποφυγή, μάλιστα, χρόνου μεγάλης αναμονής για τον οριστικό καθορισμό, προβλέπει τη δυνατότητα καθορισμού από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 49 § 6 εδ. δ' του ν. 2121/1993 όπως η § 6 προστέθηκε με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010). Αν και θα μπορούσε να υποστηριχθεί, ότι αυτή η προσωρινή διαπίστωση της «εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της» συνιστά γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο, διαπλαστικού χαρακτήρα, λαμβανόμενου κατά το άρθρο 732 ΚΠολΔ, ωστόσο ορθότερο είναι ότι πρόκειται για ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας, που απλώς εκδικάζεται κατά νομοθετική παραπομπή με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προς αποφυγή της μακρόχρονης αναμονής που απαιτείται για τον οριστικό καθορισμό της α-

4^ο φύλλο της υπ' αριθμ. ...~~7~~4.../2016 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας
(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

μοιβής αυτής (βλ. ΜονΠρΠατρ 85/2015, ΜΠρΡοδ 425/2011 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, Λ. Κοτσίρη- Ε. Στουματούδη, «Πνευματική ιδιοκτησία», κατ' άρθρο ερμηνεία, εκδ. 2009, άρθρο 49, άρ. 29 σ. 878 για οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης). Και τούτο, επειδή αντικείμενο της δίκης, τόσο για τον προσωρινό, όσο και τον οριστικό προσδιορισμό, δεν είναι ούτε η δεσμευτική δεοντική διάγνωση, ούτε η διάπλαση του ύψους της υποχρέωσης του χρήστη έναντι του ενιαίου οργανισμού διαχείρισης. Αντικείμενο και των δύο δικών, είναι αποκλειστικά η αποδεικτική διαπίστωση της καταβλητέας αμοιβής και των όρων πληρωμής της (πρβλ. ΜΠρΤρικ 1248/2002 ΔΙΚΗ 2004.270 με παρατηρήσεις Ε. Μπαλογιάννη, ΔΙΚΗ 2004, σελ. 275 που αφορά οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης). Άλλωστε, δεν είναι ασφαλιστικά μέτρα όλα τα μέτρα της δικαστικής προστασίας, που διατάζονται με την ειδική διαδικασία των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, αλλά σε πολλές περιπτώσεις, για λόγους ταχύτητας μπορεί να υπάρχει νομοθετική παραπομπή στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων μιας διαγνωστικής διαφοράς ή της λήψης κάποιου ρυθμιστικού μέτρου, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αυτό λαμβάνει και την ιδιότητα ασφαλιστικού μέτρου (βλ. Κ. Μπέης, Πολιτική Δικονομία, τ. V, Ασφαλιστικά μέτρα, σελ. 6- Κράνη, σε Κεραμέα/ Κονδύλη/Νίκα (-Ορφανίδη) ΚΠολΔ II [2000] σε εισαγ. 682-738 αρ. 14-15 -Χ. Απαλαγάκη, «Η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων στις ιδιωτικού δικαίου διαφορές που δεν συνιστούν ασφαλιστικό μέτρο», Τμητικός Τόμος Κώστα Ε. Μπέη, τ. 3^ο, σελ. 1969 επ.). Κριτήριο για την επιλογή, αν η συγκεκριμένη διαφορά αποτελεί γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο ή όχι, αποτελεί το κατά πόσο αυτή φέρει τα εννοιολογικά γνωρίσματα των ασφαλιστικών μέτρων. Ως κύριο εννοιολογικό γνώρισμα των ασφαλιστικών μέτρων, προβάλλεται το ότι αυτά συνδέονται τελολογικά με τη διαγνωστική δίκη, στην οποία θα διαγνωστεί το ασφαλιστέο δικαίωμα. Τα γνήσια ασφαλιστικά μέτρα, πρέπει να συνδέονται τελολογικά με κάποιο εριζόμενο δικαίωμα, το οποίο εξασφαλίζουν. Τούτο συμβαίνει, λόγω της χρονικής καθυστέρησης της κύριας δίκης και του κινδύνου να δημιουργηθούν στο μεταξύ αμετάκλητες καταστάσεις. Επομένως, η τελολογική σύνδεση του ασφαλιστικού μέτρου, με το ασφαλιστέο δικαίωμα, εξηγεί και την τελολογική σύνδεσή του με την κύρια δίκη, της οποίας είναι παρεπόμενο. Πρακτική συνέπεια της τελολογικής αυτής σχέσης των ασφαλιστικών μέτρων, με την κύρια δίκη είναι ότι, αν εκείνος υπέρ του οποίου διατάχθηκαν τα ασφαλιστικά μέτρα δεν προβεί εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος σε άσκηση αγωγής, ανατρέπεται ο επείγων χαρακτήρας της υπόθεσης (προϋπόθεση για τη διαταγή ασφαλιστικών μέτρων) και

δικαιολογείται ανάκληση των ασφαλιστικών μέτρων, λόγω μεταβολής των πραγμάτων κατά την § 3 άρθρου 696 ΚΠολΔ. Ωστόσο, όπου στο ν. 2121/1993, γίνεται παραπομπή για εκδίκαση κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, στην ουσία πρόκειται για ρυθμίσεις που τέμνουν οριστικά τη διαφορά. Στις περιπτώσεις αυτές, η απόφαση που εκδίδεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, δεν αποτελεί τελολογικό παρεπόμενο της κύριας δίκης, αλλά εξαντλεί η ίδια κατά τρόπο οριστικό το αίτημα παροχής δικαστικής προστασίας. Για να καταλήξουμε σε ασφαλές συμπέρασμα, σχετικά με το αν ο προσωρινός καθορισμός της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 § 6 ν. 2121/1993 αποτελεί γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο ή ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας, που απλώς εκδικάζεται κατά νομοθετική παραπομπή κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, θα πρέπει να ερευνηθεί και η πρόθεση του νομοθέτη. Όπως γίνεται γενικά δεκτό, η αξίωση εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό, έχει θεσπισθεί προκειμένου να αντισταθμίσει τη μείωση της απασχόλησης σε ζωντανές εκπομπές ή δημόσιες εκτελέσεις των πρώτων, αλλά και τη μείωση των πωλήσεων υλικών φορέων εξαιτίας των δημόσιων εκτελέσεων ή της ιδιωτικής αναπαραγωγής, που υφίστανται οι δεύτεροι, ενόψει και του γεγονότος ότι δεν προβλέπεται ότι ο χρήστης λαμβάνει κάποια άδεια για τη συγκεκριμένη χρήση (Γ. Κουμάντος, «Πνευματική ιδιοκτησία» 8^η έκδοση, σελ. 413. Δ. Καλλινίκου, «Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα», σελ. 199. Μ-Θ. Μαρίνος, «Πνευματική ιδιοκτησία», σελ. 262). Το όλο πνεύμα των διατάξεων του άρθρου 49 § 6, αποβλέπει στην απλοποίηση και στην ταχύτητα στις συναλλαγές, μεταξύ του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, ώστε και η χρήση των πνευματικών έργων από τους τελευταίους να γίνεται απρόσκοπτα και οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων να μην αδικούνται από τη χρήση αυτή. Επομένως, αν γίνει δεκτό ότι ο σκοπός του νομοθέτη δεν είναι άλλος από την ταχύτητα στη διενέργεια των συναλλαγών ως προς τη διακίνηση των πνευματικών έργων (βλ. Ε. Λιάσκος, Παρατηρήσεις στην ΜΠρΤρικ 1250/2002 ΧρΙΔ 2003.176, όπου και αναφορές στην ευρωπαϊκή νομοθεσία), ενώ απουσιάζει οποιοδήποτε αίτημα για διάγνωση δικαιώματος που προσβλήθηκε, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι ορθότερη, είναι η άποψη που δέχεται ότι ο προσωρινός καθορισμός της εύλογης αμοιβής, αποτελεί ρυθμιστικό μέτρο της εκούσιας δικαιοδοσίας, που απλά εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ακριβώς επειδή η διαδι-

5^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 7.4.1.../2016 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας
(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

κασία αυτή, εξασφαλίζει την ταχύτητα στην οποία η διάταξη αυτή αποσκοπεί. Στο ίδιο συμπέρασμα καταλήγουμε και αν εξετάσουμε το ζήτημα από την πλευρά του αντικειμένου της δίκης, τόσο του προσωρινού όσο και του οριστικού καθορισμού της εύλογης αμοιβής. Συγκεκριμένα, αντικείμενο της δίκης του προσωρινού αλλά και του οριστικού προσδιορισμού, δεν είναι ούτε η δεσμευτική δεοντική διάγνωση ούτε η διάπλαση του ύψους της υποχρέωσης του χρήστη έναντι του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, αλλά αποκλειστικά η αποδεικτική διαπίστωση της καταβλητέας αμοιβής και των όρων πληρωμής της. Επομένως, δεν πρόκειται για παροχή προσωρινής και οριστικής δικαστικής προστασίας, αναφορικά με κάποια εριζόμενη έννομη σχέση, αλλά για τη διαπίστωση μιας πραγματικής κατάστασης, στην οποία χρήστης και ενιαίος οργανισμός δεσμεύονται να προσαρμόσουν τη συμπεριφορά τους κατά την κατάρτιση της μεταξύ τους σύμβασης (πρβλ. Κ. Μπέης, σχόλια στην ΜΠρΤρικ 578/2002, ΔΙΚΗ 2002.1147 επ. ιδίως σελ. 1148). Συνέπεια αυτού, είναι ότι δεν εφαρμόζονται όλες οι διατάξεις των άρθρων 686 επ. ΚΠολΔ, αλλά μόνον εκείνες που αρμόζουν στο είδος της δικαζόμενης υπόθεσης, ώστε να μην στερούνται οι διαφορές αυτές άλλων εγγυήσεων ορθοκρισίας. Ούτε, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής είναι αναγκαία η επίκληση της προϋπόθεσης της επείγουσας περίπτωσης ή της αποτροπής επικείμενου κινδύνου όπως προβλέπει το άρθρο 682 § 1 ΚΠολΔ, διότι οι προϋποθέσεις αυτές αναφέρονται στα γνήσια ασφαλιστικά μέτρα (ΕφΑθ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1181, ΜονΠρΠατρ 85/2015, ΜονΠρΚεφαλ 64/2013, ΜΠρΡοδ 425/2011, ΜΠρΘεσ 36047/2005 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, βλ. και Ε. Μπαλογιάννη παρατηρήσεις στην ΜΠρΤρικ 1248/2002 ΔΙΚΗ 2004.275, Κοτσίρη - Σταματούδη όπ.π. υπό άρθρο 49 αρ. 26, όπου και παράθεση περαιτέρω νομολογίας). Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη άρθρου 49 § 6 εδ. στ' του ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά την τροποποίηση του άρθρου 46 § 1 του ν. 3905/2010 «για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993» και ως εκ τούτου ισχύουν και για τον δημιουργηθέντα ενιαίο οργανισμό διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 57 ν. 2121/1993, τεκμήρια νομιμοποίησης και αντιπροσώπευσης, τα οποία κατά το άρθρο 58 του ίδιου νόμου, εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων (γενικότερα για το ζήτημα βλ. σχετικά: Γεωργίου Κουμάντου, «Πνευματική Ιδιοκτησία», 8^η έκδοση 2002, σελ. 359- 378 και 380 επ., Μιχαήλ-Θεοδώρου Μαρίνου, «Πνευματική Ιδιοκτησία», 2000, σελ. 251-272, 299-317, Κων-

στάνιας Κυπρούλη, «Το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών», 2000, σελ. 109-149, Διονυσίας Καλλινίκου, «Τα θεμελιώδη θέματα του ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα», 1994, σελ. 158 επ., 164). Ο νομοθέτης, έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών κ.λπ. (ΕφΘεσ 843/2010, ΜΠρΘεσ 25197/2008 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, βλ. Γ. Κουμάντο, όπ.π., σελ. 368 σημ. 752, όπου παρατίθεται νομολογία με βάση το προγενέστερο δίκαιο) «διευκόλυνε» τους οργανισμούς αυτούς, για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, με δικονομικά προνόμια, τα οποία απολαμβάνει πλέον και ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων. Έτσι, από τη διάταξη της § 2 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993, όπως το άρθρο αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 46 ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α' 219/23-12-2010), προκύπτει ότι ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, τεκμαίρεται ότι έχει την αποκλειστική αρμοδιότητα διαχείρισης όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτόν οι σχετικές εξουσίες και επίσης τεκμαίρεται, ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης μπορεί να ενεργεί πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό του όνομα. Αρκεί δε η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης, χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά (ΕφΘεσ 843/2010 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 6252/2004 ΔΕΕ 2005.425-ΜΠρΚοζ 284/2011 και σημείωμα Κων. Κυπρούλη ΔΙΜΕΕ 2011.376, ΜΠρΘεσ 25197/2008 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή τεκμήριο είναι μαχητό, αφού σύμφωνα με τη διάταξη της § 4 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993 «Αν αμφισβητηθεί από το δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, που περιεχόταν στη δήλωση της § 2 του παρόντος άρθρου και στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη με βάση τη δήλωση αυτή, ανήκε στην αρμοδιότητα του οργανισμού, ο οργανισμός οφείλει να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενό του χρήστη και ιδίως να παρέμβει στη σχετική δίκη». Περαιτέρω, είναι δυνατόν, ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, να διαχειρίζεται συγγενικά δικαιώματα, με σκοπό την είσπραξη της εκ του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής, όχι μόνο Ελλήνων φο-

ρέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 § 3 του ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μ.Θ. Μαρίνο «Πνευματική ιδιοκτησία» σελ. 302-303) και οι τελευταίοι αναθέτουν, κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική αμοιβή και για τους αλλοδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι τους αλλοδαπούς εκτελεστές, μουσικούς, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάστηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5§2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των

σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας (ΕφΘεσ 929/2010 ΕΕμπΔ 2010.997- ΜΠρΘεσ 25197/2008 Τ.Ν.Π.ΝΟΜΟΣ,).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτηση, η αιτούσα εκθέτει, ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, συγγενικών δικαιωμάτων, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 49 §1, 2 και 3 του Ν. 2121/1993, που συνεστήθη νόμιμα, από τους τρεις ειδικότερα αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, οι οποίοι είναι οι ακόλουθοι: α) «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» με τον διακριτικό τίτλο «Grammo», που αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, β) «Οργανισμός Συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών – ερμηνευτών ΣΥΝ.ΠΕ» με τον διακριτικό τίτλο «Ερατώ», που αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους καλλιτέχνες ερμηνευτές – τραγουδιστές και γ) «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών ΣΥΝ.ΠΕ» με τον διακριτικό τίτλο «Απόλλων», που αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους εκτελεστές καλλιτέχνες μουσικούς, με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Ότι οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της, της ανέθεσαν κατά αποκλειστικότητα, την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Ότι αυτή, ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, η λειτουργία της οποίας έχει εγκριθεί σύμφωνα με το άρθρο 54 § 4 του ν. 2121/1993, με την ειδικότερα αναφερόμενη απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα, όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης – μέλη της έχουν συνάψει, τις ενδεικτικά αναφερόμενες συμβάσεις αμοιβαιότητας. Ότι αυτή (η αιτούσα) ενημέρωσε την τρίτη καθ' ης, που διατηρεί καφετέρια, στον

εμ-

βαδού 40 τ.μ., με το διακριτικό τίτλο . και χρησιμοποιεί υλικούς φορείς ήχου, με μουσικό ρεπερτόριο σε καθημερινή βάση, όλες τις ώρες της καθ' όλης της διάρκειας του έτους λειτουργίας της, για την ψυχαγωγία των πελατών της επιχείρησής της, χρήση η οποία είναι για την καθ' ης, απολύτως απαραίτητη για τη λειτουργία της επιχείρησής της και αποτελεί ένα βασικό παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας της, πλην όμως η καθ' ης, αρνείται να συμπράξει στον καθορισμό και στην καταβολή της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων – μελών της αιτούσας, η οποία, σύμφωνα με το νομίμως δημοσιευμένο αμοιβολόγιο το οποίο, από κοινού συμφώνησαν και συνέταξαν οι τρεις ως άνω οργανισμοί – μέλη της και γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, ανέρχεται, για όλες τις κατηγορίες των παραπάνω δικαιούχων, στα ποσά που ειδικότερα αναφέρει στην υπό κρίση αίτηση. Επικαλούμενη, δε η αιτούσα κατεπείγουσα περίπτωση, συνιστάμενη στον κίνδυνο της καθυστέρησης ή ματαίωσης είσπραξης επί σειρά ετών των απαιτήσεων των δικαιούχων καλλιτεχνών και παραγωγών και στη συνεχώς αυξανόμενη οικονομική τους ζημία ζητά: 1) Να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η τρίτη των καθ' ων η αίτηση, μεταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο στο επίδικο κατάστημά της σε καθημερινή βάση τα έτη 2012, 2013, 2014 και 2015, κατόπιν νόμιμης παραίτησής της για τα έτη 2010 και 2011, τα οποία ανέρχονται ετησίως σε 100 ευρώ και επομένως, η οφειλόμενη ενιαία και εύλογη αμοιβή για τα συγγενικά δικαιώματα της αιτούσας για τα ανωτέρω έτη ανέρχεται συνολικά στο ποσό των (100 ευρώ X 4 έτη) 400,00 ευρώ πλέον νομίμου ΦΠΑ, 2) Να υποχρεωθεί η τρίτη καθ' ης να της προσκομίσει καταλόγους, με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε την επίδικη χρονική περίοδο 3) Να υποχρεωθεί η καθ' ης, να της καταβάλει προσωρινά, το ήμισυ του αιτηθέντος παραπάνω ποσού, νομιμοτόκως από την 1^η-1-2013 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2012, από την 1^η-1-2014 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2013, από την 1^η-1-2015 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2014 και από την 1^η-1-2016 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2015 και τέλος να καταδικαστεί η καθ' ης στη δικαστική της δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η κρινόμενη αίτηση, αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση, ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο, προς εκδίκασή της, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. ΚΠολΔ σε συνδ. με το άρθρο 49 § 1 εδ. γ' του ν. 2121/1993,

όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 81 του ν. 3057/2002 και το άρθρο 46 του ν. 3905/2010). Περαιτέρω, η ένδικη αίτηση είναι επαρκώς ορισμένη, περιέχουσα όλα τα αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία, απορριπτόμενου του σχετικού ισχυρισμού της καθ' ης, εφόσον η αιτούσα επικαλείται το παραπάνω αναφερόμενο τεκμήριο του άρθρου 55 § 1 εδ. α του ν. 2121/1993, για όλα τα έργα των ενδεικτικά κατονομαζόμενων στην αίτηση ημεδαπών και αλλοδαπών δικαιούχων, όπου ενδεικτικά αναφέρονται και αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, με τους οποίους επικαλείται ότι οι οργανισμοί – μέλη της συνήψαν συμβάσεις αμοιβαιότητας και δειγματοληπτικά αναφέρουν, όπως επιτρέπει η διάταξη του άρθρου 55 § 3 του ν. 2121/1993, συγκεκριμένα έργα ημεδαπών και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων που διαχειρίζονται και έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από την καθ' ης η αίτηση. Περαιτέρω δε, δεν απαιτείται για το ορισμένο της αιτήσεως, να αναφέρονται σ αυτή, όλοι οι ημεδαποί και αλλοδαποί δημιουργοί και τα έργα τους, οι συγκεκριμένες συμβάσεις αμοιβαιότητας, η συγκεκριμένη ημέρα και ώρα που χρησιμοποίησε η καθ' ης στο κατάστημα της το αναφερόμενο μουσικό ρεπερτόριο (ΜονΠρΚοζ 284/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, η ένδικη αίτηση ως προς το πρώτο αίτημά της, για τον καθορισμό του ύψους της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, είναι νόμιμη, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 § 1, 3, 46, 47, 49, 54 - 58 του ν. 2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7, 12 του ν. 2054/1992 και 176 ΚΠολΔ. Ως προς το δεύτερο αίτημά της, να υποχρεωθεί η καθ' ης, να της προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του ελληνικού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε την επίδικη χρονική περίοδο, είναι κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, απορριπτέο ως μη νόμιμο, διότι θα οδηγούσε σε ανεπίτρεπτη κατά τη διάταξη του άρθρου 692 § 4 ΚΠολΔ, ικανοποίηση του προβλεπόμενου εκ του άρθρου 56 § 4 ν. 2121/1993 δικαιώματος της αιτούσας και αντίστοιχης υποχρέωσης των χρηστών «να παραδίδουν στον (ενιαίο) οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων ... που εκτελούν δημόσια με μνεία ... της συχνότητας των δημόσιων εκτελέσεων». Ως προς το τρίτο αίτημα της ένδικης αίτησης, να υποχρεωθεί η καθ' ης να καταβάλει στην αιτούσα το ήμισυ του καθορισθέντος ποσού, είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτο απορριπτέο, δεκτού γενομένου του σχετικού ισχυρισμού της καθ' ης, διότι, όπως προαναφέρθηκε, η ορθή έννοια του άρθρου 49 § 1 περί καθορισμού από το δικαστήριο του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της, δεν είναι ότι με την αναφορά αυτή καθιερώνεται από διάταξη ουσιαστικού δικαίου ακόμη μία περίπτωση προσωρινής επιδίκασης απαίτησης ως ασφαλι-

στικό μέτρο, πέρα από αυτές που περιοριστικά απαριθμούνται στο άρθρο 728 § 1 ΚΠολΔ (όπως ενδεικτικά δέχεται η ΜΠρΑΘ 4296/2002 Δ 2004. 264), ούτε, ειδικότερα, περιλαμβάνεται στην περίπτωση ζ' της εν λόγω διάταξης, με την οποία προβλέπεται η προσωρινή επιδίκαση απαίτησης, που ορίζεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου, αφού μία τέτοια εκδοχή δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στη γραμματική διατύπωση του νόμου (ΜονΠρΠΑτρ 85/2015, ΜΠρΚεφ 5/2014, ΜΠρΚεφ 64/2013, ΜΠρΚεφ 116/2013, ΜΠρΚεφ 119/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΑΘ 2004/2007 ΔΙΜΕΕ 2007 253 με παρατηρήσεις Κρ. Μεταξόπουλου ΔΙΜΕΕ 2007 255, ΜΠρΤρικ 1248/2002 Δ 2004. 270). Αντίθετα, η ορθή έννοια της διάταξης του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 είναι ότι προβλέπεται η δυνατότητα καθορισμού από το δικαστήριο της εύλογης αμοιβής και όχι η προσωρινή επιδίκαση της (βλ. ΜΠρΑΘ 2004/2007 ΔΙΜΕΕ 2007 253 με παρατηρήσεις Κρ. Μεταξόπουλου ΔΙΜΕΕ 2007 255). Επομένως, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων

που εξετάσθηκε στο ακροατήριο με επιμέλεια της αιτούσας και

που εξετάσθηκε στο ακροατήριο με επι-

μέλεια της καθ' ης η αίτηση, καθώς και από το σύνολο των προσκομιζόμενων από τους διαδίκους εγγράφων, πιθανολογούνται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα, αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, η οποία συστάθηκε με το από 28-9-2011 καταστατικό, το οποίο έχει καταχωρισθεί νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με γενικό αριθμό 15616/6-10-2011, σύμφωνα με τις §§ 6 και 7 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, όπως αυτές προστέθηκαν με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010, αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που συνεστήθη νόμιμα, από τους τρεις κατωτέρω αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού και συγκεκριμένα από: α) Τον λειτουργούντα με την υπ' αριθ. πρωτ. 9528/22-2-1995 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή μη κερδοσκοπικής αστικής εταιρείας, εδρεύοντα στο Δήμο Φιλοθέης - Ψυχικού Αττικής, Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, με την επωνυμία «GRAMMO-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που συνέστησαν νόμιμα οι ενδεικτικά αναφερόμενες στην ένδικη αί-

τηση εταιρείες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, δίσκων, κασετών, CD, βιντεοκλίπ - οπτικοποιημένων μουσικών έργων που έχουν εγγραφεί επί υλικών φορέων ήχου και εικόνας (δισκογραφικές εταιρίες), το καταστατικό του οποίου έχει δημοσιευθεί νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό 13252/2707-1994, β) Τον λειτουργούντα με την υπ' αριθ. πρωτ. 11089/5-12-1997 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή αστικού, μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, εδρεύοντα στο Δήμο Φιλοθέης-Ψυχικού Αττικής, Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών - ερμηνευτών» και το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», τον οποίο έχουν συστήσει οι ενδεικτικά αναφερόμενοι στην ένδικη αίτηση Έλληνες τραγουδιστές και έχει εγκριθεί το καταστατικό του με την υπ' αριθ. 4/23-3-1997 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών και έχει καταχωρισθεί στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών και γ) Τον λειτουργούντα με την υπ' αριθ. πρωτ. 11083/5-12-1997 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή αστικού, μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, εδρεύοντα στην Αθήνα, Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων Μουσικών Συν.Π.Ε.» και το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», τον οποίο έχουν συστήσει οι ενδεικτικά αναφερόμενοι στην ένδικη αίτηση Έλληνες μουσικοί, το καταστατικό του οποίου έχει εγκριθεί με την υπ' αριθ. 206/1994 απόφαση του Ειρηνοδικείου Χαλανδρίου και έχει καταχωρισθεί στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών. Η αιτούσα, συνεστήθη από τους ως άνω Οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης – μέλη της αιτούσας, ανέθεσαν στην τελευταία (αιτούσα) κατά αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Τις ανωτέρω δε εξουσίες, ασκεί στο δικό της όνομα, καθόσον οι αντίστοιχες εξουσίες των τριών ως άνω οργανισμών συλλογικής διαχείρισης – μελών της, ανεστάλησαν καθ' όλο το χρονικό διάστημα της λειτουργίας αυτής και η μόνη εξουσία που διατηρούν οι ανωτέρω οργανισμοί – μέλη, είναι να διανέμουν στα μέλη τους – δικαιούχους, την εισπραττόμενη από αυτήν εύλογη και ενιαία αμοιβή, την οποία αυτή τους αποδίδει.

9^ο φύλλο της υπ' αριθμ. ~~74~~ 74/2016 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας
(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

Από τα ανωτέρω, σε συνδυασμό και με την προσκομιζόμενη υπ' αριθμ. πρωτ. 17817/30-1-2012 βεβαίωση του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.), πιθανολογείται ότι η αιτούσα είναι ο μόνος και αντιπροσωπευτικός στην Ελληνική Επικράτεια ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, ο οποίος κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του, εκπροσωπώντας τους ανωτέρω οργανισμούς – μέλη του, δικαιούται και υποχρεούται να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική εκ του άρθρου 49 § 1 ν. 2121/1993 εύλογη και ενιαία αμοιβή, που απορρέει από τη μετάδοση οποιουδήποτε υλικού φορέα ήχου στην Ελληνική Επικράτεια και μάλιστα, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της αρκεί να μην ήταν επίδικη. Από τα προεκτεθέντα, τεκμαίρεται ότι η αιτούσα, νομιμοποιείται να αξιώνει ενεργητικά στο δικό της όνομα, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 § 1 του ίδιου ως άνω νόμου, ενιαία και εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη των οργανισμών εταίρων της εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του πρώτου εκ των ανωτέρω οργανισμών μελών της, όχι μόνο για τις σχετικές αξιώσεις που γεννήθηκαν κατά το χρόνο λειτουργίας της, αλλά και όσες γεννήθηκαν προ της ίδρυσής της τόσο των ημεδαπών, όσο και των αλλοδαπών δικαιούχων, αφού τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα, όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της (GRAMMO, Ερατώ, Απόλλων), ως μόνιμοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (SWISS PERFORM-Ελβετία, GVL-Γερμανία, SPEDI-DAM & ADAMI-Γαλλία, AIE & A ISC-Ισπανία, SAMI-Σουηδία, CREDIDAM-Ρουμανία, EJI-Ουγγαρία, AGA-Λιθουανία, GRAMEX-Δανία, NORMA-Ολλανδία, MIRO CAM & URADEX- Βέλγιο STOART-Πολωνία, ROUPI & R.P.A.- Ρωσία, IMAIE & SCF- Ιταλία, BECS-Μεγάλη Βρετανία, GDA-Πορτογαλία, RAL-Βρετανών & Αμερικανών Καλλιτεχνών, LSG-Αυστρίας, R.A.A.P-

Ιρλανδίας, EEL-Εσθονίας, OBERIH-Ουκρανίας, HUZIC-Κροατία, INTERGRAM-Τσεχίας) συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, η αιτούσα νομιμοποιείται να προβαίνει στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. άρθρα 2, 4 και 5§1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. άρθρο 5 § 2 του ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυσσόμενης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Οι προαναφερόμενοι δε οργανισμοί-μέλη της αιτούσας, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές

10^ο φύλλο της υπ' αριθμ. .../2016 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας
(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν από κοινού και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της χρήσης, το οποίο, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 § 3 του ν. 2121/1993, γνωστοποιήθηκε στο κοινό, με τη δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, η πρώτη εκ των οποίων είναι οικονομική, ως εξής: «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» την 2^α-5-2003, «ΑΥΓΗ» την 6^η-5-2003 και «ΡΙΖΟΣΠΙΑΣΤΗΣ» την 2^α-5-2003. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση, σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις, στις οποίες η μουσική δεν είναι απαραίτητη αλλά χρήσιμη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα εστιατόρια, καφενεία, καφετέριες κλπ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως, σε συγκεκριμένο ποσό, ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος, ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων τους με ελάχιστο ποσό και ανάλογα με τη διάρκεια λειτουργίας τους κατ' έτος ως ακολούθως: Ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους με ελάχιστο ποσό και ανάλογα με τη διάρκεια λειτουργίας τους κατ' έτος για καταστήματα μεταξύ των άλλων επιφάνειας έως 100 τ.μ που λειτουργούν καθ' όλη τη διάρκεια του έτους ή για διάστημα από 8 έως 12 μήνες το ποσό των 3.000,00 ευρώ, γι' αυτές που λειτουργούν 6-7 μήνες (χειμώνα) το ποσό των 2.100,00 ευρώ και γι' αυτές που λειτουργούν 1-5 μήνες (καλοκαίρι) το ποσό των 1.500,00 ευρώ. Όσον αφορά στις επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι χρήσιμη για τη λειτουργία τους, όπως είναι οι καφετέριες, τα εστιατόρια, καφενεία κλπ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε σε εφάπαξ ποσό κατ' έτος ανάλογα με την επιφάνεια (στεγασμένο χώρο) του καταστήματος. Με βάση το ως άνω αμοιβολόγιο, η αμοιβή καθορίστηκε, για τις ως άνω επιχειρήσεις, με διάρκεια λειτουργίας από 8-12 μήνες και εφόσον η επιφάνεια του καταστήματος είναι μέχρι 50 τ.μ για τα επίδικα έτη, ήτοι από το έτος 2009 έως και 2014, στο ποσό των 100 ευρώ, αν η επιφάνεια του καταστήματος είναι από 51-100 τ.μ στο ποσό των 150 ευρώ και αν η επιφάνεια του καταστήματος είναι από 101-200 τ.μ στο ποσό των 200,00 ευρώ. Περαιτέρω πιθανολογείται, ότι η τρίτη καθ' ης, διατηρεί επιχείρηση και ειδικότερα καφετέρια με τον διακριτικό τίτλο

το οποίο βρίσκεται στον

επί της οδού

επιφάνειας 40 τ.μ. περίπου. Η εν λόγω επιχείρηση, λειτουργεί σε καθημερινή βάση, κατά τις πρωινές ώρες από τις 8:00 ως τις 14:00 και κατά τις απογευματινές ώρες από τις 17:00 ως τις 20:00, ως αναψυκτήριο (βλ. την από 26-4-2012 άδεια λειτουργίας

καταστήματος σε συνδυασμό με την ένορκη κατάθεση της μάρτυρος.

Περαιτέρω, πιθανολογείται ότι σε καθημερινή βάση και όλες τις ώρες λειτουργίας της επιχείρησης, αυτή (επιχείρηση) χρησιμοποιεί υλικούς φορείς ήχου, με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο των ενδεικτικά αναφερόμενων στην αίτηση μελών της αιτούσας, η χρήση δε του ανωτέρω ρεπερτορίου οδηγεί στην προσέλκυση, διατήρηση και επαύξησης της πελατείας της με αποτέλεσμα η χρήση αυτή να είναι απαραίτητη για τη λειτουργία της. Περαιτέρω, πιθανολογείται, ότι η αιτούσα προσκάλεσε την ως άνω καθ' ης για διαπραγμάτευση καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογη αμοιβής, η τελευταία όμως δεν ανταποκρίθηκε και δεν κατέβαλε κανένα ποσό μέχρι σήμερα. Συνεπώς, εφόσον, η καθ' ης προβαίνει σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, στα οποία συμμετέχουν οι ως άνω Έλληνες και αλλοδαποί δικαιούχοι, το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των οποίων διαχειρίζεται η αιτούσα όχι μόνο βάσει των συμβάσεων αμοιβαιότητας αλλά κυρίως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας βάσει της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης και της αρχής της εξομοίωσης, δημιουργείται υποχρέωση της καθ' ης να καταβάλει στην αιτούσα, ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών-εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή, την οποία αρνείται να καταβάλει. Συντρέχει, επομένως, νόμιμος λόγος για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής για τα όλα τα αιτούμενα έτη, ήτοι τα έτη 2012, 2013, 2014 και 2015, σύμφωνα με το νομίμως δημοσιευθέν αμοιβολόγιο. Με βάση τα παραπάνω, η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει η τρίτη καθ' ης στην αιτούσα για τα επίδικα έτη 2012, 2013, 2014 και 2015, πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 100,00 ευρώ ετησίως, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α., επομένως, για τα ως άνω έτη στο συνολικό ποσό των 400,00 ευρώ (100,00 ευρώ X 4 έτη), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει η ένδικη αίτηση κατά το μέρος που κρίθηκε παραδεκτή και νόμιμη, να γίνει εν μέρει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό. Η δε καθ' ης, λόγω της μερικής ήττας της, πρέπει να καταδικασθεί στην πληρωμή μέρους της δικαστικής δαπάνης της αιτούσας, κατά παραδοχή του σχετικού νόμιμου αιτήματος της τελευταίας (άρθρο 191 § 2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό (άρθρο 178 § 1 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

11^ο φύλλο της υπ' αριθμ. ...74.../2016 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας
(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

ΘΕΩΡΕΙ τη δίκη καταργημένη ως προς τους πρώτο, δεύτερο και τέταρτο των
καθ' ων η αίτηση

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, για τους υλικούς φο-
ρείς ήχου που χρησιμοποίησε η τρίτη καθ' ης, μεταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό
μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο επίδικο κατάστημά της, το οποίο βρί-
σκεται στον επί της οδού σε καθημερινή βάση,
για τα επίδικα έτη 2012, 2013, 2014 και 2015 στο συνολικό ποσό των 400,00 ευρώ,
πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την τρίτη καθ' ης στην πληρωμή μέρους των δικαστικών
εξόδων της αιτούσας, το ποσό των οποίων ορίζει σε τριακόσια (300) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση,
στον Πύργο Ηλείας, στις 11 Οκτωβρίου 2016, απόντων των διαδίκων και των πληρε-
ξουσίων δικηγόρων τους, παρουσία της Γραμματέως (για τη δημοσίευση).

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

